1881, ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, καὶ ἔχει τὸν τίτλο «Ἐ ι κ ό ν ε ς—σ α τ υ ρ ι κ α ὶ δ ι α τ ρ ι β ά ».. ὑπάρχει ζωντανὴ ἡ περιγραφὴ τοῦ «Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος» :

«*Παρὰ τὸ Σεβαστὸν Ὑπουργεῖον τῶν Οἰνοκομικῶν*—γράφει ὁ σήμερα Ἀκαδημαϊκὸς κ. Δημ. Καμπούρογλους—*τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἐγκλείει εἰς τοὺς κόλπους του καὶ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον, τὸν μυστηριώδη τοῦτον λαβύρινθον... ὑπάρχει κῆπος τις, ἢ μᾶλλον ὄασις κατάφυτος ἐξ ἀειθαλῶν δένδρων... Ἑκάστη γωνία ἐ χει τὴν ἱστορίαν της, ἕκαστον δένδρον τὰς ἀναμνήσεις του... Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀναπαύονται οἱ κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας πηγαινοερχόμενοι εἰς τὰ ὑπουργεῖα, λόγῳ δημοσίου συμφέροντος πάντοτε. Ἐκεῖ, ἀνυπόμονοί τινες, λαβόντες ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου ἐπιστολὰς τὰς ἀναγινώσκουσι μειδιῶντες ἢ συνοφρυούμενοι, καγχάζοντες ἢ βλασφημοῦντες... Ἐκεῖ προεξοφλοῦνται μισθοὶ καὶ ἐντάλματα... ἐκεῖ...*

«*Ἀλλ' ὁ κῆπος οὗτος ἔχει καθιερωθεῖ κυρίως καὶ προορισθῆ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ παυσανίας, τοὺς Οὔτιγους τούτους καὶ Τόρεις, τοὺς Καπουλέτους καὶ Μοντέγους τοῦ πρωτότυπου ἐν τῇ Ἀνατολῇ Βασιλείου... Ὁ κῆπος οὗτος χρησιμεύει ὡς παυσίλυπον τῶν ὑπαλλήλων καὶ αὐξίλυπον τῶν παυσανιῶν, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐπωνομάσθη Κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος*».

Καὶ προχωρῶντας στὸ σατυρογράφημά του, ὁ κ. Καμπούρογλους μᾶς περιγράφει ἕναν ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς τῆς ἡμέρας, δηλ. τοὺς φίλους τοῦ ἰσχύοντος κόμματος. Κουβεντιάζοιν δύο δυστυχισμένοι παυσανίαι, γιὰ ἕναν ποὺ περνᾶ πόζα τους :

— Ποῖος ἐπὶ τέλους εἶνε αὐτός ; ἠρώτησε ὁ π ρ ῶ η ν ὑπογραμματεύς.

Δὲν τὸν γνωρίζετε ; ἀπήντησεν ὁ π ρ ῶ η ν βοηθός. Εἶνε ὁ Νικόλαος Χρηστοπρωτοπαπαντωνακόπουλος. Τυχερὸς ἄνθρωπος ! Εἶχεν ὑποδηματοποιεῖον, καὶ ἐδούλευε νύκτα-μέρα· τὸν ἐβοήθησε ὁ Θεὸς καὶ τῶκλεισε, καὶ νάτον... ἀλατοπιθήκαρος, ἐν ἀδείᾳ, μὲ πλήρεις ἀποδοχάς !!!

— Πάτε θάρθωμε καὶ μεῖς στὰ πράγματα νὰ ἰδῆς πῶς κάνουν τὴν πόζα, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος. Βῆξαι ἠχηρῶς.

* * *

Σήμερα ὁ ἱστορικὸς κῆπος δὲν φιλοξενεῖ πειὰ θεσιθήρες καὶ παυσανίες, ἀφοῦ ὅλη ἡ Ἑλλὰς κοντεύει... νὰ διορισθῆ. Σήμερα εἶνε ἀγορὰ λουλουδιῶν, καὶ δὲν συγνάζεται παρὰ ἀπὸ ἐρωτευμένους καὶ γλεντζέδες.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Γουλιέλμος ὁ Α΄, ἑτοιμοθάνατος, γράφων τὶς τελευταῖες του θελήσεις, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Βίσμαρκ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Οἱ περισσότεροι τῶν συγγραφέων εἶνε ὁμιλητὰ καὶ περιζήτητοι στὶς συναναστροφές. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι σαστίζοιν μόλις βρεθοῦν μπρὸς σὲ πολὺν κόσμο καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀρθρώσουν λέξι. Μεταξὺ τῶν τελευταίων συγκαταλέγετο καὶ ὁ Ρουσσώ.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅμως Γάλλους συγγραφεῖς τοῦ 19ου αἰῶνος, οἱ περισσότεροι ἦσαν προικισμένοι μὲ εὐγλωττία καὶ ἐγοήτευαν μὲ τὴν ὁμιλία τους τοὺς ἀκροατάς των.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατήρ, ἦταν ἐγκυκλοπαιδικώτατος καὶ ὁσάκις διηγεῖτο ἔμοιαζε σὰν νὰ διάβαζε ἀπὸ τυπωμένο βιβλίο. Ποτὲ δὲν συνέχεε τὰ γεγονότα καὶ εὕρισκε γιὰ τὸ καθετὶ τὸν κατάλληλο χαρακτηρισμό. Μιλοῦσε μὲ τὴν ἴδια εὐχέρεια γιὰ ὅλα τὰ θέματα. Ἀλλὰ μόλις σώπαινε δὲν ἐπρόσεχε πειὰ στὰ λόγια τῶν ἄλλων.

Ὁ Ἀρσὲν Οὐσσαὶ πάλι διηγεῖτο μὲ χάρι καὶ μὲ πρωτοτυπία. Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Αἰμίλιος Ὠλιὲ μιλοῦσε μὲ ὕφος νευρικὸ καὶ εἶχε κινήσεις ἐλεύθερες ποὺ μετέδιδαν ἀμέσως τὸ γέλιο στοὺς ἀκροατάς του. Ἐπίσης ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Σαρδοὺ ἦταν ὑπερβολικὰ εὐφραδὴς καὶ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἐκτενέστατα καὶ ἀπρόσκοπτα γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα. Θυμίζοντας σ' αὐτὸ τὸν Τιέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστεῖ περήφανος γιὰ τοὺς μακρυὰς του μονολόγους.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ μιλοῦσε κ' αὐτὸς μὲ εὐχέρεια. Μεταχειριζόταν πλούσιες φράσεις χεμάτες ἀντιθέσεις, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποφύγῃ τὶς ἐπιτηδεύσεις. Ἐν τούτοις ἦταν περιζήτητος στὶς συναναστροφὲς καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ κατωτέρω περιστατικό. Μιὰ βραδυὰ εἶχε προσκληθεῖ στὰ ἀνάκτορα ἀπὸ τὸ βασιλέα Λουδοβίκο Φίλιππο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ. Μὲ τὶς κουβέντες ὅμως πέρασε ἡ ὥρα καὶ οἱ ἀτηρῆτες νομίζοντας ὅτι ὅλοι εἶχαν κοιμηθεῖ, ἔσβυσαν τὰ φῶτα.. Ἔτσι, ὅταν ἀποφάσισαν νὰ ἀποχωριστοῦν, ὁ βασιλεὺς πῆρε ὁ ἴδιος στὰ χέρια μιὰ λάμπα καὶ συνώδευε τὸν ποιητὴ ὥς τὶς σκάλες.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ φοιτηταὶ ἐν ἀναβράσμῷ. Ἕνα ἐπεισόδιο στὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος». Ὁ Ὄθων καὶ ὁ Θρόνος. Τί στοίχισε ἕνα καλαμποῦρι στὸν ποιητὴ Ἀχιλ. Παράσχο. Ὁ Παρασκευαΐδης .... ληστής ! Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἡ Δημοκρατία. Ὁ Ἐσσὰτ Πασᾶς στὸν Πειραιᾶ. Ποιὸν ἐζητωκραύγαζε ὁ λαός, κτλ.

Μιὰ μέρα, ὁ μακαρίτης Ἀχιλλεὺς Παράσχος, καθότανε στὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος» : Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν φοιτητῶν κατὰ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Ὄθωνος, κ' ὁ Παράσχος εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ καφενεῖο μιὰ ζωηρὴ παρέα φοιτητῶν καὶ νὰ ζητάῃ νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς πελάτες γιὰ νὰ κάνουνε συλλαλητήριο κατὰ τοῦ βασιλέως.

Ἕνας φοιτητὴς ὅμως, Θρόνος ὀνομαζόμενος, δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συναδέλφους του. Τότε ὁ Ὄθων Ἠλιόπουλος, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντοτε τρελλός, ἄπως καὶ στὰ γηρατειά του ἀκόμα, ἐπήδησε κ' ἐκάθησεν ἀπάνω στὴν πλάτη τοῦ Θρόνου.

Ὁ Παράσχος σηκώθηκε τότε ἐπάνω καὶ ἐβοιχήθη :

—Κάτω ὁ Ὄ θ ω ν ἀπὸ τὸν Θ ρ ό ν ο ν !

Τὸ *καλαμποῦρι* αὐτό, ποὺ ἦτανε τόσο ἐπίκαιρο καὶ τόσο ἀθῶο, ἐστοίχισε στὸν Παράσχο τὴ σύλληψί του καὶ τὴ φυλάκισί του στὸ Μεντρεσέ.

* * *

Μιὰ φορὰ, ἐνῶ ὁ περιφημος Ἕλληνα πεζοπόρος καὶ ἀνώτερος δικαστικὸς Παρασκευαΐδης ἔκανε πεζὸς τὸ γῦρο τῆς Πελοννήσου, μεταξὺ τῆς Ἀκράτας καὶ τοῦ Ξυλοκάστρου, ἀπάντησε τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς πελωρίου φουστανελλοφόρου, δικαστικοῦ κλητῆρος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε περάσει γιὰ λῃστή !...

Ὁ κλητῆρας αὐτὸς ἔπασε τὸν Παρασκευαΐδη καὶ τὸν πῆγε στὸ Ξυλόκαστρο, ὅπου τὸν ἐκράτησαν ἀρκετὲς ὧρες, μέχρις ὅτου ἀποδείχτηκε ἡ ἀλήθεια καὶ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο.

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κάλεσε ἕναν βουλευτή, περιφημο γιὰ τὰ δημοκρατικά του φρονήματα, στὸ παλάτι. Κ' ὅταν ὁ βουλευτὴς αὐτὸς παρουσιάστηκε ἐμπρός του, ὁ βασιλεὺς κάρφωσε ἀπάνω του τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του καὶ τοῦ εἶπε :

Ἕνα πρᾶμμα νὰ ξέρετε : ἀπὸ μένα δὲν θὰ γλυτώσετε ποτέ ! Καὶ δημοκρατία νὰ φέρετε, πάλι ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω πρόεδρός της !..

* * *

Ὅταν ὁ Ἐσσὰτ Πασᾶς ἀποβιβάσθηκε ὡς αἰχμάλωτος στὸν Πειραιᾶ, ὁ κόσμος ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ στὸ λιμάνι ἀποκαλύφθηκε μόλις τὸν εἶδε, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χειροχροτῇ.

Ὁ Τοῦρκος στρατηγὸς ρώτησε τότε τὸ συνοδό του :

—Μὰ τί σημαίνει αὐτό ;

—Σᾶς χαιρετοῦν, στρατηγέ !

—Ὥστε χαιρετοῦν ἐδῶ καὶ τοὺς νικημένους ;

Καὶ ὅταν ὁ ὁδηγός του τοῦ ἐξήγησε ὅτι οἱ Ἕλληνες ξέρουν πάντα νὰ ἐκτιμοῦν τὴν ἀνδρεία, ὁ Ἐσσὰτ Πασᾶς εἶπε :

—Ἕνα ἔθνος ποὺ ἔχει τέτοιες παραδόσεις, εἶνε μεγάλο !...

* * *

Ἕνας φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ἔδινε κάποτε ἐξετάσεις.

Ὁ καθηγητὴς Ἀρεταῖος τὸν ρώτησε :

—Τί δύναται νὰ ἐπιφέρῃ περιτονῖτις ἠμελημένη ;

—Δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, ἀπαντᾶ ὁ φοιτητής, τὸν θάνατο τοῦ ἀσθενοῦς καὶ κάτι χειρότερο ἀκόμα !...

—Ἀρκεσθῆτε, παρακαλῶ, στὸ θάνατο, εἶπε χαμογελῶντας ὁ καθηγητής, τὰ ἄλλα διαφεύγοιν τὴν ἰατρική. Αὐτὰ εἶνε ἔργον τῶν ἐργολάβων κηδειῶν !...

* * *

Κάποτε, ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης εἶχε στεῖλει στὴν ἐπαναστατημένη Κρήτη ὡς ἀνταποκριτὴ ἕναν ἀπ' τοὺς συντάκτας τῆς «Ἀκροπόλεως». Ὁ συντάκτης αὐτός, θέλοντας νὰ δικαιολογῆ τὰ... ἀδικαιολόγητα ἔξοδά του, ἔγραφε στὶς ἀνταποκρίσεις του : «*Μεταβαίνω στὸ διοικητήριον καὶ δίνω ἕνα μετζῆτι στὸ θυρωρό... Χρησιμοποιῶ ἄμαξαν καὶ δίνω ἕνα μετζῆτι στὸν ἀμαξᾶ... Ἐπιβαίνω λέμβου καὶ δίνω ἕνα μετζῆτι στὸν λεμβοῦχο, κ.τ.λ., κ.τ.λ.*».

Ὁ Γαβριηλίδης ὅμως ἀνησύχησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἔτηλεγράφησε στὸν συντάκτη του ξερὰ καὶ σταρᾶτα :

—«*Παύσατε νὰ δίνετε μετζῆτια*» !...